

Truyện Đọc để Giải Trí (12)

Mười Điều “Đang Ghét” của Dân Nam Kỳ !!

1 - Lười và thụ động – Hình như dân Nam Kỳ suốt ngày chẳng làm gì thì phải? Sáng dậy thì ra quán cà phê tám đóc với bạn bè, trưa thì về nhà ăn cơm còn chiều thì ra quán nhậu lai rai.. Họ sống hình như không biết lo cho ngày mai, không sợ đói. Chẳng bù cho mấy dân Bắc Kỳ, làm đầu tắt mặt tối cũng không đủ ăn. Dân Nam Kỳ đáng ghét thật, sống quá nhàn và sung sướng. Chắc tại ông trời ban tặng cho người Miền Nam tài nguyên phong phú và những cánh đồng cò bay thẳng cánh nên họ chẳng bao giờ biết đói là gì.

2 - Nụ cười – Dân Nam Kỳ hình như đi đâu cũng cười, nụ cười đó xuất hiện ở khắp nơi, nhất là dân Miền Tây. Ra ngoài đường cười, vô quán cười, gặp người lạ cười, làm gì cũng cười, bực bội cũng cười hoặc thậm chí mới cãi lộn xong cũng cười. Cái thứ dân gì mà làm gì cũng cười, thật là đáng ghét. Chẳng bù cho mấy bạn kia, suốt ngày căng thẳng và nghiêm trang.

3 - Không biết chặt chém – Cái này thừa nhận là tùy vì ở đâu cũng có người này người kia. Nhưng đa số người ở Miền Nam buôn bán giá sòng phẳng, chẳng bao giờ nói thách. Họ thậm chí không biết canh me ai là khách vùng trong vùng ngoài để chặt chém. Không như ở ngoài kia, người miền Nam mà ra Hà Nội mua đồ là mấy người bán hàng chém như chém cá, nói thách gấp 3-4 lần. Đúng là trong Nam cũng có người này nọ nhưng đa số rất minh bạch và vui vẻ. Đáng ghét quá đi à.

4 - Phục vụ quá tốt – Dân Miền Nam đúng là biết cách phục vụ quá tốt, ăn đứt ngoài Bắc. Vô quán được trông xe miễn phí, trà đá miễn phí. Phục vụ thì niềm nở, tận tình, lúc nào cũng cười. Đi ăn ở trong Nam nhất là ở Sài Gòn luôn khiến bạn có cảm giác bạn là thượng đế chứ không phải như đi ăn xin. Họ sẽ đối xử bạn như khách hàng thực sự không phân biệt giàu nghèo, bạn đi xe gì, bạn là ai. Chẳng bù cho ngoài Hà Nội. Đi ăn Phở Bát Đàn phải xếp hàng, tự bưng tô phở nóng trên tay rồi tự tìm bàn ngồi. Đi ăn quán thì phục vụ kém, tiếp viên chẳng bao giờ biết cười là gì. Người Miền Nam thật là đáng ghét quá đi.

5 - Hay nói thẳng chứ không vòng vo – Nếu họ ghét bạn họ sẽ nói, nếu họ thích bạn họ sẽ nói. Nếu họ tò mò cái gì về bạn họ sẽ nói. Cách họ nói như một cộng một là hai, nói cái là hiểu chứ không bóng gió như ai kia, nghe mệt cả não.

6 - Thật thà hiền lành – Cái thứ dân gì mà hiền như cục đất, quá thật thà. Đúng là bây giờ đã bớt rồi so với thời trước 75 ,nhưng đa số vẫn vậy, hiền, thật thà và tốt bụng. Đã vậy còn tin người quá đáng, họ không sợ bị lợi dụng hay sao à?

7 - Nhậu nhiều – Cái này thì khỏi nói. Dân Nam Kỳ rất khoái nhậu, nhất là Miền Tây. Vui nhậu, buồn nhậu, chán nhậu, không làm gì cũng nhậu, không vui không buồn cũng nhậu. Cứ đi ra bất cứ con đường nào ở Miền Nam vào buổi chiều xem, toàn là quán nhậu. Nhậu nhiều quá nha mấy bạn.

8 - Tác phong làm việc chuyên nghiệp và uy tín – Đúng là so với Tây thì còn rất xa nhưng so với miền Bắc thì y chang như Mặt Trời và Mặt Trăng, ban ngày và ban đêm. Cái thứ dân thì mà làm việc nhanh gọn, tác phong thì nghiêm chỉnh, sếp thì đối xử với nhân viên như người nhà chứ không có lên giọng cấp trên cấp dưới. Buôn bán thì luôn giữ uy tín, khách mua hàng có thể mang trả lại, tùy vào chính sách của cửa hàng. Chủ kinh doanh thì luôn lắng nghe khách hàng chứ không phải ngược lại. Ngoài Bắc thì sặc mùi tư duy bao cấp, chủ hộ kinh doanh coi khách chẳng ra gì.

9 - Nắng ấm quanh năm – Miền Nam hình như chẳng biết lạnh hay rét là gì cả vì khí hậu ở đây là nắng ấm quanh năm. Muốn lạnh thì đi lên Đà Lạt hay Tây Nguyên là có. Còn muốn đi tắm biển thì Vũng Tàu, Nha Trang, Phan Thiết hay Đà Nẵng mà thẳng tiến. Vì nắng ấm quanh năm nên con người ở đây tính tình cũng thế, luôn tươi cười. Thật là đáng ghét quá đi.

10 - Và cuối cùng, luôn sẵn lòng giúp đỡ người khác – Người Miền Nam rất tốt bụng và hay tin người đến kỳ lạ, sau 75 thì đỡ rồi chứ vẫn còn. Ở Sài Gòn có nhiều quán ăn vài ngàn để giúp người nghèo, có vài chỗ trà

đá miễn phí hay bán bánh mì miễn phí cho dân lao động. Ở đâu cũng có hội này hội kia tự phát để làm từ thiện. Cái thứ dân gì mà tốt bụng quá không biết nữa ?!

Thấy chưa? Dân Nam Kỳ thật là đáng ghét. Cái thứ dân gì mà hiền như cục đất, lúc nào cũng cười, không biết chửi chém, phục vụ thì coi khách như thượng đế, khí hậu thì nắng ấm quanh năm. Chẳng bù với ngoài kia. Thật là đáng ghét quá đi.

Tôi mới nói về những điều đáng ghét về dân Nam Kỳ rồi đó. Mấy bạn Nam Kỳ có chửi tôi không?Chửi hả !! Cũng cảm ơn, Tui bậy thì chửi cho tui "xử"!
Không hả? Sao kỳ vậy?
Thiệt là đáng ghét quá đi....."Mèn,,đéc ...oi.."... Thui, tui đi đia nhe chị...!!!

Chuyện Ngắn và Buồn

1. Nồi cá bống kho tiêu

Ba mươi tuổi đầu, lận đận chiến chinh, chưa kịp lấy vợ thì trời sập. Đi tù. Mẹ thăm nuôi sáu tháng một lần. Quà chỉ có nồi cá bống kho tiêu và nước mắt thương của mẹ. Được 3 năm thấy mẹ già đi, tóc bạc phơ. Thương mẹ, hấn bảo mẹ đừng lên thăm nữa. Nhưng đến kỳ thăm lại đi ra đi vào, trông ngóng mẹ. Suốt hai năm không thấy mẹ lên thăm. Được tha, về nhà mới hay khi mẹ về gặp mưa bị cảm nặng trong lần thăm nuôi sau cùng và đã qua đời hai năm rồi. Giỗ mẹ, hấn đi chợ mua cá bống về kho tiêu. Giỗ xong bưng chén cơm và đĩa cá bống kho tiêu cúng mẹ xuống ăn, hình như có vị mặn của nước mắt.

2. Tinh đầu

Mười tám tuổi, yêu tha thiết, tử tình. Nàng chu mỏ: học trò, nhỏ xíu, bày đặt. Hai mươi hai, Thiếu úy Sư Đoàn 18, về phép đến thăm, nàng lạnh lùng. Sợ làm góa phụ lắm. Hai mươi sáu, Đại úy Trưởng khối Chiến Tranh Chính Trị Trung Đoàn, khó chết rồi, xin bỏ trầu cau. Nàng ậm ừ để suy nghĩ lại đã. Tháng 4/75 chạy giặc, lạc mất nhau. Ở tù ra, gặp lại. Nàng đã có chồng, hai con. Buồn và mặc cảm, thôi cứ ở vậy không lấy ai. Ba mươi năm sau, lận đận quê người, gặp lại. Nàng chồng chết, các con trưởng thành ra ở riêng. Mừng rơn, mời nàng đi ăn cơm tối nhà hàng. Tử tình. Nàng thẳng thừng: già rồi bận bịu nhau làm gì, ở một mình cho khỏe.

3. Hai chị em

Chị quen anh Hân, trung úy phi công. Anh đến nhà chơi, thấy em gái quán quít Hân, chị nhường. Hai người tổ chức đám cưới, chị gom hết tiền để dành tặng đôi vợ chồng mới. Em có thai đứa con đầu lòng được 6 tháng thì Hân đi tù cải tạo. Chị thương em đang có con dại, thay em đi ra Bắc thăm nuôi Hân. Con được hai tuổi, em đi buôn hàng chuyến, lỡ có thai với người tài xế. Chị tiếp tục đi thăm. Dối Hân em dẫn con đi vượt biên rồi. Thấy Hân mừng cho tương lai vợ con mình, chị xấu hổ, tủi thân, âm thầm khóc lặng lẽ trên chuyến tàu lửa từ Hà Nội về lại Sài Gòn. Hân về, biết sự thật. Buồn, dẫn con gái đi vượt biên. Nghe tin hai cha con chết trên biển, chị lập bàn thờ. Lấy tấm hình Hân đứng bên cạnh chiếc máy bay phản lực F5 Hân tặng chị hồi mới quen rọi lớn ra, bỏ vào khung đặt lên bàn thờ, chị khóc gọi "*Hân ơi...*"

4. Trả hiếu

Thằng Út đói bụng, tìm Lan. Chị ơi nấu cho em gói mì.
Từ sáng đến giờ hai chị em chưa ăn gì cả. Nhà hết mì gói ăn liền lại hết cả gạo.

Lan dỗ dành “*ba đi thò về thế nào cũng mua bánh mì cho em.*”

Trời tối dần vẫn không thấy ba về, Lan dẫn em ra đầu hẻm nơi anh Tư sửa xe gắn máy, ngồi đợi.

Tư và Lan thương nhau đã hơn hai năm. Tư đang cố dành dụm ít tiền để sang năm làm đám cưới.

Trời tối hơn, chú Bảy xe thò chạy về báo tin ba bị xe đụng gãy chân rồi. Bệnh viện đòi 5 triệu mới chịu bó bột.

Lan về nhà thay áo, chạy vội ra nhà dì Năm đầu phố. Dì ơi con bằng lòng. Đêm bán trình cho ông Đài Loan, Lan khóc lặng lẽ. “*Anh Tư ơi, cho em xin lỗi...*”

5. Khói thuốc

Năm thứ hai ở Đại học CTCT Đà Lạt, Duy quen Trinh, học năm thứ nhất ở Đại học Chính Trị Kinh Doanh. Hai đứa yêu nhau tha thiết, thề hẹn sống chết với nhau.

Tốt nghiệp, Duy về Sư Đoàn 5 bộ binh, hành quân liên miên Bình Dương, Bình Long, Phước Long. Đêm hành quân giăng võng nằm trong rừng cao su Đồng Xoài, Duy mơ có dịp về phép Đà Lạt, cùng Trinh tay trong tay dạo khắp Thành Phố Sương Mù, rồi vào Cà phê Tùng gọi một gói thuốc Capstan, một tách cà phê sữa, một ly sữa đậu nành nóng, cho ấm.

Trinh ra trường về nhà ba mẹ ở Sài Gòn. Duy xin phép thường niên được 7 ngày, ghé thăm. Trinh báo tin ba mẹ gả em cho anh giám đốc Trung Á ngân hàng. Cưới xong chắc em cũng vào làm ở đó luôn cho tiện. Mẹ bảo em hãy quên ông Trung úy đó đi.

Hai tháng sau Duy bị thương về nằm Tổng Y Viện Cộng Hòa. Anh lính đơn vị cử đi theo chăm sóc chạy về báo tin hôm nay đám cưới cô Trinh, thấy nhà trai tới với nhiều xe hơi sang trọng lắm.

Duy chống nạng ra ngồi trước hiên, châm điếu thuốc.

“*Thảm quyền! bộ ông đang khóc đó hay sao?*”

“*Không phải đâu, chỉ là khói thuốc lá cay cay làm chảy ra nước mắt...*”

Chồng xa

Tin vào chủ trương của lãnh đạo ủy ban nhân dân huyện, cha Hạnh bỏ lúa đổi sang nuôi tôm xuất khẩu. Vay của ngân hàng nhà nước 3 tỷ bạc. Tôm chết trắng ruộng, lỗ nặng.

Đến hạn trả nợ, không trả được bị ngân hàng hăm tịch thu nhà. Vịnh, em trai đang học lớp 10 muốn bỏ học đi làm thuê. Hạnh khuyên em cứ tiếp tục học lên đại học, mong sau này đổi đời. Nợ nần của gia đình để chị lo. Nuốt nước mắt vào lòng, Hạnh lên Sài Gòn tìm mối lấy chồng Đại Hàn. Được ba tháng chị gọi phen về thăm Vịnh, dặn dò em cố gắng học và chăm sóc cho cha. Tiếng chị nghẹn nghẹn như đang khóc. Thương chị, Vịnh nghẹn ngào hứa vâng theo lời chị dặn dò.

Hai tuần sau, tòa lãnh sự Đại Hàn mời gia đình đến nhận bình đựng tro cốt của Hạnh. Họ giải thích tại chị nhảy lầu tự tử...

Trên chuyến xe đò từ Sài Gòn về Long Xuyên, xe chạy qua những cánh đồng lúa bạt ngàn tận chân trời, Vịnh thút thít khóc gọi “*chị Hai ơi!*”

Thần Đèn!

Sau khi vượt qua bao nhiêu tai nạn, Aladin và công chúa có một đám cưới tưng bừng, tất nhiên Thần Đèn vẫn kè kè bên hai người để sẵn sàng nghe sai bảo. Nhưng ngặt nỗi khi cả hai đã vào phòng tân hôn, Aladin vừa nắm sợi dây lưng của vợ thì Thần Đèn vẫn ngồi đó nhìn chăm chặp. Bực mình chàng hét to:

- Người đi đi!

Thần Đèn mềm mỏng:

- Thưa chủ nhân tôn kính, bổn phận của kẻ tôi tớ này là đợi để ngài và quý nương sai bảo!

Aladin ngán ngẩm lắc đầu. Chàng biết bất cứ chuyện gì hấn cũng làm trong chớp mắt, đúng là không thể làm ăn chi nữa.

Nhưng như chúng ta biết phụ nữ luôn là người thông minh nhất trong các tình huống khó khăn. Công chúa nhìn chồng thoáng chút e lệ rồi nói:

- Để thiếp!

Rồi nàng đưa tay vào váy. Chợt mảy lá liễu hơi cau vì đau đớn, xong nàng đưa cho Thần Đèn một vật lạ và bảo:

- Người hãy ra hành lang, vuốt cho thẳng rồi đem vào đây!
- Tuân lệnh!

Thần Đèn hai tay nâng niu của lạ, kính cẩn lui ra!

- Thiếp là của chàng!

Mắt công chúa đơng đưa sóng tình!

- Ta sợ hấn sẽ vào ngay! - Aladin thì thào.
- Không đâu, hãy ôm em đi! Đến sáng mai hấn cũng chưa xong việc!

Hai cánh tay nõn nà ôm lấy cổ chàng. Aladin nhắc bổng công chúa, quăng xuống giường, hôn ngấu nghiến tẩm thân nóng bỏng bắt đầu ú ớ.

Đang chuẩn bị... bóp cò thì bỗng nhiên Thần Đèn xuất hiện khiến hai vợ chồng hết cả hồn quơ vợi mền nệm che thân. Công chúa gầm lên:

- Cái... cái sợi lông của ta đâu? Người vuốt thẳng chưa?

Thần Đèn quỳ sụp xuống nước mắt lưng tròng:

- Thưa chủ nhân, đây tớ đang vuốt thì có một bóng áo vàng, võ công thâm hậu lao đến và cướp mất rồi!

Nguyễn Đình Bồn